

kolnejo te mesečine.
 črna krsta
 se utrne skozi kožo
 brez moškega pri pogrebu.

zvezde ležijo vsako polnoč nižje.

REVOLUCIJA

ti presunljivi.
 iščeš žrtve med močnimi.
 med jeklenimi kamni visokih bregov.
 ti zidaš krvave pege na razžarjeno obličje dneva.
 zasipaš nočne sanje z jedkim pršičem radiacije.
 kdo te je klical. kdo te je klical,
 da mi razkrajaš telesa misli
 in jih odvažáš
 na pokopališča brezizhodnosti.
 plaziš se skozi gobasto srce
 moriš radostne izvire hrepenenja,
 ki se pretaka pod plazovi ljubezni
 vsak dan zakolješ otroka sreče.
 zavdajaš nezrelim življenjem
 v krematorijih negotove prihodnosti.

ti presunljivi.
 vzel bom v levo roko noč.
 vzel bom v desno roko dan.

ti presunljivi.
 premagal, ubil te bom!

Marjanca Kočever-Colarič

PEJSAŽI: verjeli so, da je nekje mesec,
 ki jim bo vsako noč brenkal
 uspavanke na strune mesečine.
 čakali so na plešoča ozvezdja
 in na rumene naplavine dneva.

praznih rok so darovali temi
zbledele pejsaže predvečera.
na najbolj zapuščenih obzorjih
so našli večne zvoke zatona
in padli na dlan velike smrti.

SAMOTNA POLJA stopimo na tla votlih korenin
in zalivajmo s svojo vodo
rjaste naplavine preperelih dreves.
izmijmo mah z vlažnih vej,
da bo belo mleko naših teles
pojilo zakrnele lesnike.

podajmo se na to vijolično pot tišine
in razgrnimo vse cevaste ponjave
po kotanjah razjedenega polja.

REQUIEM čutil je, kako mu s sekirami
ZA DRVARJA klestijo dušo.
videl je črne drvarje
in belo drčo na hribu.

zapiral je tope oči,
ki je z njimi objemal drevesa
in razpiral hladne pesti,
ki je v njih pela sekira.

čul je, kako mu črni drvarji
vse tiše in tiše
s sekirami klestijo
dušo jesenovo.

Peter Kolšek

SAMOSTAN, Skozi težka samostanska vrata,
ZRNO, kjer vedno odhajajo z iglami v rokah
SMEH doteka jutro z neoplojenimi robovi.